Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 31 березня 2009 року № 13 (281)

ЗАЯВА

Президії Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Конгрес Українських Націоналістів з тривогою констатує факт поглиблення політичної, економічної та соціальної кризи в країні. Посилення негативних явищ в житті суспільства загрожує сягнути найближчим часом катастрофічних масштабів, стати викликом національній безпеці та існуванню Української держави.

Головними причинами крайнього підсилення кризових явищ на тлі глобальних проблем, на думку Конгресу Українських Націоналістів, є:

– свідоме розбалансування системи влади шляхом внесення у 2004 році змін до Конституції України;

– цинічна діяльність антиукраїнських сил, в тому числі і в органах державної влади;

– олігархізація політичного та економічного життя країни;

– соціальне розшарування суспільства;

– відвертий популізм основних політичних сил у Верховній Раді і брутальне нехтування національними інтересами на догоду антиукраїнським силам;

– загроза подальшої ревізії Конституції України, спрямованої на послаблення української державності.

Конгрес Українських Націоналістів пропонує невідкладно вжити радикальних заходів, спрямованих на подолання політичної та економічної кризи в державі, а саме:

1. Скликати Конституційну асамблею, завданням якої буде підготовка і винесення на всенародне обговорення нової Конституції України.

2. Одночасно з обранням Конституційної асамблеї провести дорадчий референдум, на який винести ключове питання державного устрою України щодо можливої форми правління – президентсько-парламентської, парламентсько-президентської, президентської.

3. Реформувати судову гілку влади.

4. Змінити виборчу систему, запровадивши відкриті партійні списки для обрання депутатів Верховної Ради та мажоритарно-партійний підхід при формуванні органів місцевого самоврядування з вимогою встановлення цензу осідлости на відповідній території виборчого округу.

5. Здійснити децентралізацію влади шляхом змін бюджетної системи та надання органам місцевого самоврядування повноважень щодо формування органів виконавчої влади, що забезпечить організацію та розвиток самодостатніх територіальних громад. Формувати органи державної виконавчої влади на рівні областей і забезпечити реалізацію державної політики, в т.ч. у фінансовій сфері в частині використання на регіональному та місцевому рівнях коштів державного бюджету.

6. Запровадити систему преференцій для малого і середнього підприємництва.

7. Оздоровити фінансово-банківську систему: відновити та оптимізувати механізми кредитування, зробити кредити доступними та посильними.

8. Впровадити прозорі й доступні для широких підприємницьких кіл механізми набуття земельних ділянок як просторового підґрунтя їх діяльності. Законодавчо унеможливити спекулятивні явища на вторинному ринку землі через запровадження відповідних преференцій для державних і самоврядних органів влади та інвестиційних зобов'язань і системи жорсткого контролю за їх виконанням для суб'єктів господарювання.

9. Запровадити систему стимулювання для інноваційних технологій, спрямованих на енерго- та матеріалозбереження, впровадження наукоємних та інтелектуаломістких виробництв, диверсифікація джерел енергозабезпечення.

10. Забезпечити системне подолання наслідків духовно-культурного колоніалізму та протидію духовному імперіалізму.

11. Захистити інформаційний простір держави шляхом введення відповідних преференцій для українського книговидання, друкованих та електронних ЗМІ, телерадіомовлення, українського кіновиробництва, театрів та музеїв.

Прийняття відповідних рішень повноважними органами влади необхідно забезпечити всіма конституційними засобами, включаючи право народу на пряме виявлення своєї волі шляхом масових акцій, громадянського протесту, громадянської непокори.

Слава Україні! Героям Слава!

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

УРОЧИСТОСТІ У ХМЕЛЬНИЦЬКОМУ

У цьому обласному центрі відзначили 100-річчя Степана Бандери та 80-ту річницю ОУН

Степан БАНДЕРА

У Хмельницькому міському Будинку культури пройшли урочистості, присвячені 100-річчю з дня народження Провідника Української Нації Степана Бандери та 80-й річниці утворення Організації Українських Націоналістів.

Захід організовано та проведено силами Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів.

Перед присутніми виступив історик, публіцист, автор багатьох праць про Степана Бандеру, дослідник історії ОУН Ярослав Сватко, який звернув увагу на історію і проблеми націоналістичного руху в Україні, розповів про його Провідників, умови, в яких вони формувалися. Головною тезою виступу Я.Сватка стала фраза "Націоналізм – це природний інстинкт нації".

З вітальною промовою виступив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук, заступник Хмельницького міського голови Віктор Байдич і заступник голови Хмельницької організації ВО "Свобода" Олександр Павлюк.

Учасники заходу переглянули святковий концерт за участи митців Поділля і гості зі Львова Софії Федини.

Повстанські і стрілецькі пісні у виконанні Володимира Веляника, Степана Тимчишака, Фатіми Чергіндзії, жартівливі коломийки ансамблю "Перлинки Поділля", танцювальні номери у виконанні ансамблю "Козацькі джури" створили чудову атмосферу свята.

Прес-служба
Хмельницької ОО КУН

НАШ БЕЗСМЕРТНИЙ ГОГОЛЬ

Ф.А.МОЛЛЕР. Рим. Масло, 1840 р.

Юрій БЕЗУХ

Значне ніколи не буває випадковим. Отож мабуть не випадково першого квітня 1809 року, в день сміху, народився Микола Васильович Гоголь – Український письменник, який писав російською мовою. У своїх ранніх повістях він створив цілу енциклопедію українського життя. Зобразив побут та дух українського села, наші прадавні вірування, смачну й життєдайну суміш реалістичного й фантастичного. Це "Сорочинський ярмарок", "Вечір напередодні Івана Купала", "Майська ніч", "Ніч перед Різдвом". Описав героїчну козацьку минувшину, глухий стогін Дніпра за втраченою волею, козаків-запорожців – лицарів та характерників у "Тарасі Бульбі" та "Страшній помсті". В "Пропащій грамоті" та "Зачарованому місці" звучать відблиски Козаччини й пошук місця в новому житті активними й підприємливими, які стають чумаками. В повісті "Вій" Микола Гоголь розповів про життя київських бурсаків і степовиків-хуторян. Справжнім щемливим гімном минувшині звучать "Старосвітські поміщики". В цій повісті автор прощається з національними характерами, дає нищівну характеристику перевертням-переродженцям. У "Повісті про те, як посварилися Іван Іванович з Іваном Никифоровичем" ми вже бачимо нові сучасні Гоголю типи, які втратили національні ознаки й стали, якщо згадати термінологію минулого, "безрідними космополітами". Повість закінчується гіркою фразою: "Скучно на этом свете, господа!"

Далі пішли так звані "Петербурзькі повісті", в яких Микола Васильович змалював життя російського та зросійщеного чиновництва, Україна в Гоголя – це насамперед село. М'який і гармонійний світ, де кожна людина є частиною цілого, природи, суспільства. Кожен під захистом громади. Водночас Петербург – це жорстокий безжальний світ міста. Людина в ньому відірвана від природи, вміщена в штучне довкілля. Вона стає маленьким гвинтиком безжальної державної бюрократичної машини, де кожен змушений вести боротьбу за існування. Тонкий гумор та м'яка іронія українських оповідань поступово набирає характеру сарказму та сатири. "Ревізор" та "Мертві душі" були вже розцінені російською критикою як карикатура на російське життя. Письменник був змушений, в тому числі й за станом здоров'я, покинути Росію. В нього посилюються психічні розлади. Щиросерда спроба створити щось позитивне з російської дійсности призвела до різкої критики, в тому числі й з боку В.Бєлінського, та спалення другого тому "Мертвих душ". Щире бажання любити Росію та внутрішнє неприйняття її реалій посилюють роздвоєність душі поета і врешті призводить до його передчасної трагічної смерти.

Закінчення на 8-й стор.

19 березня ц.р. у СБУ відбулася презентація видання "Біла книга – 2008", яке є публічним звітом СБУ про пріоритетні результати її діяльности та одним із засобів демократичного цивільного контролю над безпековим сектором держави.

У презентації взяли участь член Громадської ради при СБ України, голова Секретаріату КУН Степан Брацюнь, директор Національного інституту проблем національної безпеки при РНБО України Олександр Власюк, керівник неурядової організації "Мережа партнерства Україна-НАТО" С.Джьордж, представники неурядових громадських організацій, експерти з питань реформування безпекового сектору, науковці.

ЗАХИСТ ДЕМОКРАТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ

Служба безпеки України презентувала "Білу книгу – 2008"

На фото (зліва направо): С.БРАЦЮНЬ, В.НАЛИВАЙЧЕНКО, О.ВЛАСЮК

"Білу книгу" видано Службою безпеки України відповідно до Закону України "Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави" та відповідно до Концепції реформування СБУ, затвердженої Указом Президента України В.Ющенка від 20.03.08 р.

Основним призначенням "Білих книг" у європейському демократичному суспільстві є інформування широкої громадськости про діяльність спецслужб.

Перше таке видання – "Біла книга – 2007: Служба безпеки і розвідувальні органи України" вийшло друком торік. У ній були представлені матеріали Комплексного огляду сектору безпеки України, висновки Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони тощо.

У цьогорічному виданні основну увагу приділено питанням реформування СБУ у спецслужбу європейського зразка, вдосконалення демократичного контролю за її діяльністю, взаємодії з громадськістю, співробітництву з країнами ЄС та НАТО, гуманітарним проектам з відродження національної пам'яті.

У вступному слові до "Білої книги – 2008" Президент України Віктор Ющенко відзначив внесок Служби безпеки України у відродження історичної пам'яті українського народу і відновлення справедливості, адже ця робота "сприяла звільненню від страхів і нашарувань тоталітарного минулого, піднесенню національного духу та консолідації демократичного суспільства".

Як підкреслив, презентуючи видання, Голова СБ України Валентин Наливайченко, "Біла книга" сприятиме кращому розумінню в суспільстві і на міжнародній арені завдань і функцій спецслужби Української держави, що впевнено торує шлях інтеграції у світову демократичну спільноту".

Він запевнив, що діяльність Служби безпеки України залишатиметься прозорою для широкого загалу громадськости: "Ми готові до відкритого діалогу з суспільством і будемо неухильно дослухатися до рекомендацій громадських інституцій щодо поглиблення демократичного контролю, врахування світового досвіду".

"Пріоритетом у нашій роботі є не абстрактні ідеали, а людина, її честь і гідність, що є найвищою соціальною цінністю, як це зазначено у статті 3 Конституції України", – наголосив В.Наливайченко.

"Біла книга" – це унікальне видання, яке за останні роки з'являється вдруге, як прагнення побудови системи "демократичного контролю", що має бути невід'ємною ознакою державного і політичного устрою України. І в цьому велика заслуга Президента України Віктора Ющенка та Голови СБУ Валентина Наливайченка", – зазначив член громадської ради при СБ України Степан Брацюнь.

"Сьогоднішня презентація є результатом проведення реформ та прагнення побудови української спецслужби європейського взірця, де закладені принципи демократичного управління у сфері національної безпеки", – акцентував він.

На переконання Брацюня, видання сприятиме подоланню страху та певного упередженого ставлення українського суспільства до СБУ, що було присутнє за радянських часів.

"Біла книга 2008" – ілюстроване науково-популярне тематичне видання, яке невдовзі побачить світ також і англійською мовою. Її буде представлено учасникам Другої Міжнародної конференції "Захист демократичних цінностей і дотримання прав людини у діяльності спецслужб", яка відбудеться у Києві 24 квітня ц.р. Конференцію організовує Служба безпеки України спільно з Женевським центром демократичного контролю над збройними силами та Офісом зв'язку НАТО в Україні.

За повідомленням прес-центру СБ України

НАГОРОДИ ВЕТЕРАНАМ УПА

Івано-Франківська обласна рада на своїй сесії прийняла рішення про нагородження Почесною відзнакою "100-річчя від дня народження Головного провідника ОУН Степана Бандери" 237 прикарпатців – учасників національно-визвольної боротьби, учасників українського державотворення.

Про це повідомили у прес-службі голови Івано-Франківської облради.

Подання про нагородження Почесною відзнакою в обласну раду внесли районні станиці Братства ОУН-УПА.

Почесна відзнака "100-річчя від дня народження Головного провідника ОУН Степана Бандери" затверджена рішенням Івано-Франківської обласної ради 22 грудня 2008 року на основі подань місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, оргкомітету з підготовки та відзначення 100-річчя від дня народження головного провідника ОУН Степана Бандери, ветеранських та громадських організацій області та "враховуючи висновки" постійно діючої комісії облради з питань культури, національного та духовного відродження.

Виготовлено 500 відзнак. На Прикарпатті проживає 900 ветеранів УПА.

За повідомленням УНІАН

ДО ПРЕЗИДЕНТА

НЕ "ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ", А – ДЕНЬ СКОРБОТИ

ЗВЕРНЕННЯ

Сучасників бойових дій проти гітлерівської Німеччини до Президента України Віктора Ющенка

Вельмишановний пане Президенте! Понад триста років російські царі й московські вожді розстрілами, репресіями, висилками, голодоморами, страхом смерти ставили волелюбних українців на коліна, нищили в українцях здатність себе захищати. Як Президент від українців, Ви відчуваєте муки і страждання мільйонів убитих українців минулих поколінь, відкриваєте трагічні сторінки історії України, які утаємничувала Москва, піднімаєте українців з колін, закликаєте їх стати господарями у своїй державі.

Перемога червоного фашиста Сталіна над коричневим фашистом Гітлером обійшлася українцям у сім мільйонів убитих на фронтах війни. Що принесла українцям перемога Сталіна над Гітлером?

Принесла безоплатну каторжну працю на відбудовах зруйнованої війною промисловости, ув'язнення за рядно соломи, за качан кукурудзи, за котушку ниток, дикунські податки на кожну грушу чи яблуню, обов'язкову підписку на облігації, репресії, висилки в Сибір, смерть від голоду у 1947 році, тавро в анкеті "был под гитлеровской оккупацией", яке позбавляло українців елементарних людських прав. Україна з-під німецької окупації потрапила під ще лютішу московську.

Якщо Москва вважає втрату на фронтах війни 25 мільйонів убитих радянських солдатів і 50 мільйонів поранених "Великою Перемогою", то нехай собі 9-го травня танцює і веселиться.

Ми, фронтовики, знаємо війну не за художніми фільмами. Тому просимо Вас, пане Президенте, оголосити своїм Указом 9-те травня не днем Перемоги, а днем Скорботи, днем Поминок над убитими. 9-го травня приспустити в Україні державні прапори, заборонити розважальні телерадіопрограми. Ми, учасники бойових дій – досить похилого віку, і просимо владу рівня районів і областей не гонити нас на різні збори і паради, не піарити себе біля нас, а дати нам спокій.

У кожному селі України стоять обеліски з написами прізвищ українців-односельчан, що стали жертвами війни Сталіна з Гітлером. Просимо Вас Указом зобов'язати місцеву владу поновити стерті часом прізвища убитих на війні і на кожному обеліску викарбувати напис: "Обороняйте свою державу Україна, аби не гинути мільйонами за державу чужу".

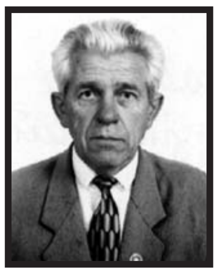
Останні роки підтвердили, що Президентові України Віктору Ющенку нема підстав позичати у когось мудрости, знань, мужности, сміливости, рішучости у ствердженні державности українського народу.

Щиро зичимо перемоги і працюємо на перемогу Віктора Ющенка.

За дорученням зборів ветеранів Другої світової війни міста Умань голова Проводу:

Василь БІЛОУС, інвалід війни, член КУН

СУМУЄМО

З глибоким сумом повідомляємо, що 12 березня 2009 р., після важкої недуги, на 76-му році життя помер голова Городенківської районної організації Конгресу Українських Націоналістів, член ОУН (псевдо "Тарас") ДЗЕДЗІНСЬКИЙ Левко Миколайович.

Народився 14 листопада 1933 р. в м. Лежайськ (тепер Польща) в багатодітній селянській сім'ї. 1945 року разом з родичами депортований з Польщі. Прибув у с.Котиківка Городенківського р-ну. Навчаючись у 10-му класі Городенківської СШ № 1, вступив в юнацьку ОУН. 13.05.1951 року заарештований органами НКВД і засуджений військовим трибуналом на 25 років позбавлення волі. Покарання відбував у таборах Воркути. 02.06.1954 р. звільнений достроково і прибув до Городенки, де працював на будівництві шляховим майстром. У 1992 році створив Городенківську РО КУН, яку очолював до дня смерти. Він був членом ради Городенківського музею "Борцям за волю України", членом Координаційної ради демократичних партій і громадських організацій Городенківського р-ну, членом об'єднання національно-патріотичних партій та організацій "Правиця" та членом братства Станиці ОУН-УПА.

Нагороджений медаллю Степана Бандери до 90-річчя з дня народження Степана Бандери, нагрудним знаком Романа Шухевича до 100-річчя з дня народження Романа Шухевича, відзнаками до 60-ї та 65-ї річниць створення УПА від Івано-Франківської ОДА і ОР та багатьма грамотами Городенківської РДА і РР.

Висловлюємо щире співчуття родині, побратимам і друзям покійного.

Координаційна рада демократичних партій і громадських організацій, об'єднання "Правиця", товариство політичних в'язнів і репресованих, братство Станиці ОУН-УПА

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

голови Конгресу Українських Націоналістів

1. За незадовільну роботу Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, втрату довіри виборців Тернопільщини до діяльності обласної організації, що призвела до поразки під час дострокових виборів до Тернопільської обласної ради 15 березня 2009 року, невиконання головою Тернопільської ОО КУН Володимиром Чибрасом рішення Президії Головного Проводу Конгресу від 20.03.2009 р. "Про скликання до 25 березня 2009 р. засідання обласного проводу", на якому прийняти рішення "Про відставку обласного проводу Тернопільської ОО КУН у повному складі", – відповідно до п. 4.12 (г) Статуту Конгресу призупиняю з 26 березня 2009 року повноваження обласного проводу Тернопільської обласної організації КУН.

2 . Призначаю з 26 березня 2009 року виконуючим обов'язки голови Тернопільської ОО КУН Голову Секретаріату Головного Проводу Конгресу Степана Брацюня.

3. В термін до 5 квітня 2009 року Володимиру Чибрасу передати Голові Секретаріату Головного Проводу Конгресу Степану Брацюню всю документацію, печатку, свідоцтво про реєстрацію та матеріальні цінності Тернопільської обласної організації КУН, за участи Голови Контрольної комісії Конгресу Ярослава Лемика.

4. В.о. голови Тернопільської ОО КУН Степану Брацюню підготувати і провести 17 травня 2009 року обласну звітно-виборчу конференцію Тернопільської ОО КУН з квотою представництва один делегат від 10 членів КУН.

5. Головам районних, міських (міст обласного підпорядкування) організацій Конгресу Тернопільської ОО КУН забезпечити проведення зборів (конференцій), в порядок денний яких включити питання про висунення делегатів на обласну звітно-виборчу конференцію відповідно до вимог Статуту Конгресу.

6. В.о. голови Тернопільської ОО КУН Степану Брацюню сформувати ініціативну групу з проведення позачергової звітно-виборчої конференції Тернопільської ОО КУН, визначити і погодити із Президією Головного Проводу кандидатуру на посаду голови Тернопільської ОО КУН. При визначенні кандидатів на посаду голови Тернопільської ОО КУН осіб, які раніше займали посаду голови Тернопільської ОО КУН, не пропонувати.

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ПОСИДІТИ НА ГАЗОВІЙ ТРУБІ

силкується Путін і компанія

Федір ШИРОКОВ

Україна зобов'язалася створити прозорий газовий ринок.

Про це говориться у спільній декларації України та ЄС за підсумками Міжнародної інвестиційної конференції з модернізації української газотранспортної системи, підписаній минулого тижня у Брюсселі.

Згідно з текстом декларації, український уряд взяв на себе зобов'язання забезпечити незалежність оператора з транзиту газу.

Крім того, уряд зобов'язався забезпечити прозорість та відкритість для інвесторів з модернізації газотранспортної системи і надати рівний доступ до відповідної фінансової та технічної інформації, а також забезпечити контроль над отриманими на модернізацію газотранспортної системи коштами.

Водночас, "Газпром" висловив занепокоєння щодо зобов'язань України перед ЄС створити незалежного оператора з транзиту газу. "Газпром" виступив категорично проти продажу газу країнам – членам ЄС на кордоні з Україною, а російський прем'єр В.Путін навіть пригрозив, що Росія почне переглядати принципи відносин з країнами Євросоюзу, якщо інтереси Москви ігноруватимуться. У Кремлі знову згадали про мертвонароджену ідею газового консорціуму.

А днями "Газпром" висунув ще одну безапеляційну вимогу, заявивши, що він має санкціонувати проведення будь-яких робіт, пов'язаних із зміною пропускної спроможності експортних трубопроводів України.

Отож, Путін і компанія таки силкуються встановити контроль над українською газотранспортною системою – незважаючи на те, що російський газовий монополіст перебуває у важкій фінансовій кризі, а рівень недовіри до Росії як до надійного партнера у всьому світі зростає.

Тим часом депутат від БЮТ О.Гудима заявив, що Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко знову збирається до Москви для переговорів щодо модернізації газотранспортної системи України.

ГРИМАСИ ДОБИ

ТЕЛЕШОУ ДЛЯ МУТАНТІВ

Хто відповідає за інформаційну безпеку держави?

Володимир ФЕРЕНЦ

Не знаю, як збирається Українська держава вирішувати проблему інформаційної безпеки, але чомусь після спеціального на цю тему засідання РНБО відбуваються доволі неприємні для безпеки українського інформаційного простору події. Напрацювання і рішення РНБО не було доведено до глибини свідомости українського суспільства. Можливо, учасники РНБО думають, що інформаційна безпека є лише справою держави, і про це знати простим українцям не треба. Тоді можна більше нічого не говорити, констатувавши неправильне розуміння проблеми. Думаю, що це не так, і чиновники апарату РНБО чудово розуміють інформаційну безпеку передовсім як нормальну, усвідомлену функцію суспільства. Люди мають право отримувати будь-яку, навіть небезпечну для духовного здоров'я інформацію, але держава мусить не забороняти, а пояснювати і попереджати: як поводитись з негативною і деструктивною інформацією, зробити можливим приймання такої інформації індивідуально, обмежуючи її масове, публічне поширення. У держави має бути механізм і технологія відкидання неминучих звинувачень в обмеженні свободи поширення інформації з боку поширювачів деструктивної інформації та адептів зовнішнього інформаційного впливу. Треба інформувати суспільство про види інформації, які належить заборонити до поширення загальними телеканалами та іншими публічними засобами. При цьому люди повинні знати, в який спосіб подібну інформацію можна одержати через засоби індивідуального прийому. Вільне поширення інформації передбачає адекватну інформаційну діяльність держави у світовому інформаційному просторі з метою захисту громадян та національних інтересів. Чи може держава реалізувати функцію інформаційної безпеки без державних ЗМІ? Не може. Під державними ЗМІ розуміється функція, а не форма власности на засоби поширення інформації. В США провідні приватні ЗМІ стовідсотково виконують функцію державних ЗМІ, тому інформаційна безпека цієї держави не викликає сумнівів. Це було чудово продемонстровано в час трагічних подій 11 вересня 2001 року.

В Україні приватні ЗМІ не виконують у потрібні і критичні моменти функцію державних. Вони демонструють дивну позицію, яка не дає жодних підстав вважати їх функціонально державними. Більшість з них без жодного попередження демонструє явно деструктивну і шкідливу для українського суспільства позицію, видаючи це за свободу поширення інформації. Принаймні, продавці отрути на щурів хоч додають до свого товару інструкцію, де пишеться про шкідливість товару. При цьому ті ж ЗМІ не допускають жодних безплатних коментарів від держави про соціальну шкідливість чи маніпулятивність тієї чи іншої інформації. Не треба цензури, але відкрита оцінка інформації державою потрібна, а споживачі інформації нехай роблять висновки самі. Зараз гра йде в одні ворота – українців відверто зомбують, а держава на власній території навіть не має змоги висловити свою позицію, щоб захистити чи попередити власних громадян. Ситуація така, що наша держава, якій ми платимо податки, не має змоги виконати свою оберігаючу функцію. Щоб відлякати державу, більшість ЗМІ піднімають неймовірний галас про недопустиме втручання держави і обмеження свободи слова. Не дають державі сказати слово на цю тему навіть на фінансованих державою ЗМІ. А як бути громадським організаціям, які теж повинні мати право на профінансованих державою засобах висловити власну думку? Держава повинна це забезпечувати згідно з Конституцією, але не забезпечує – ми всі це бачимо і відчуваємо.

Звісно, так не повинно бути, адже є в державі хтось відповідальний за інформаційну безпеку? За це формально відповідає Президент, але ж він не може день і ніч говорити з населенням з телеекрана чи строчити газетні статті. Чи є відповідні державні структури в розпорядженні Президента? Тепер немає жодної. Приватні ЗМІ в Україні йому не поміч, а на державні він не має жодного впливу. Недавно парламент позбавив Президента права призначати власну частину представників в управління єдиним державним телеканалом. Дивно чути заяви бютівця, колишнього журналіста Андрія Шевченка про те, що всі ЗМІ в Україні повинні бути приватними. Фактично всю відповідальність за інформаційну безпеку перебрав на себе парламент і уряд, узурпувавши функції, які він в теперішньому стані реально виконати не може з двох причин:

– парламент у цьому складі не може законодавчо внормувати захисну інформаційну функію держави, адже сам значною мірою став жертвою сторонніх інформаційних впливів;

– приватні ЗМІ переважно залежні від людей у парламенті, обслуговують їхні політичні проекти, і тому не можуть виконувати державну захисну функцію в інформаційному просторі.

Отже, народ залишений напризволяще, наодинці з інформацією, яка може незворотньо зруйнувати а то й знищити українську націю, перетворивши суспільство в безвольний, депресивний, споживацький натовп з "щепленням проти організованого протесту" і рефлексом праці заради виживання. Якщо нові парламентські вибори відбудуться за новим законом, який матиме механізм персонального обирання і рівного за правовою силою механізму персонального відкликання народного депутата виборцями, парламент залишиться тим самим. Він буде такою ж, найслабкішою за ступенем відповідальності, ланкою інформаційної безпеки. Іншими словами – за інформаційну безпеку ніхто персонально не відповідатиме і не буде належних для цього засобів і політичної волі. Про ігнорування багатьма нардепами простих правил інформаційної безпеки і говорити зайве – чимало з них публічно нехтують державною мовою, радо стають жертвами різних телешоу і поширюють іноді таку інформацію, від якої скаче курс долара і трапляються інфаркти в громадян.

Водночас неприхований, нахабний інформаційний тиск на громадян без альтернативної застороги з боку держави неодмінно дасть позитивну реакцію інтуїтивного спротиву – громадяни все частіше вимикатимуть телевізор. Суцільна політика, смакування злочинів і збочень, насилля, вкупі з російськими "ментами" та купою всякого "рейтингового" непотребу, свідчить про те, що нас роблять нещасними партачами власного життя. Від цього нормальна людина повинна втікати на лоно природи, до цікавої справи, бізнесу і гарного відпочинку для душі і тіла, без телевізора. Принаймні, мені вже нецікаво, що говорять на шоу Шустера, і я не маю ілюзій щодо винятковости 5-го каналу "чесних новин". Ми швидко навчимось аналізувати інформацію, з часом в народу виробиться стійкий імунітет проти інформаційного зомбування. Коли це станеться, нам захочеться чогось свого і справжнього – від наших. Доведеться всією громадою вимагати від держави очистити телеканали від непотребу і відбирати ліцензії, якщо не показуватимуть телепродукту для нормального українця, який хоче мати естетичне задоволення від життя в Україні і відмовляється від споглядання примітивної політики та інших збочень суспільних меншин.

м. Івано-Франківськ

НА ЧАСІ

ПРО ВТРАЧЕНУ НАЦІОНАЛЬНУ ГІДНІСТЬ

Василь ЗАЄЦЬ

У боротьбі за знищення незалежної України нашим північно-східним "братам" продовжують вірою і правдою служити численні, добре оплачувані найманці, яких з презирством називають у народі "п'ятою колоною" Москви. Одним із численних загонів тієї підступної і безсоромної сили є так званий "95-й квартал" – програмка, що з нею вже не один рік продовжує блюзнірствувати на телеканалі "Інтер" купка блазнів, очолюваних російськомовним кривлякою Зеленським. Про витівки цієї злісної зграйки, що нахабно засмічує наш державний інформаційний простір, пише в листі до редакції **Ліна Галанзовська**: "У грудні 2005 року в Національному Палаці "Україна" проводився вечір до Дня міліції, на якому були присутні Президент України В.А.Ющенко (роздавав нагороди), міністр внутрішніх справ Ю.Луценко, генерали та офіцери Міністерства внутрішніх справ. І перед такою поважною публікою на сцену наважилися вилізти дві істоти, що заходилися варнякати: мовляв, "не будемо про політику, а розкажемо анекдот: зійшлися троє: грузин, хахол і русскій... Саме так – "хахлом", звичайно, старшобратньою мовою з української сцени обізвали нас істоти, однією з яких був Зеленський. І ніхто з присутніх у залі не встав, не обурився, не прогнав зі сцени тих розперезаних блазнів. Навпаки, генерали сміялися і аплодували недолугим псевдожартам, які ганьбили наш народ.

Знахабнілі антиукраїнці впевнено почуваються в нашому суспільстві. Їм належать газети, журнали, телеканали, вони окупували Палац "Україна" і Жовтневий палац... Це вони проводять політику духовного нищення українців, їхню люмпенізацію і духовну дебілізацію. Чому ж їх не спинить Міністерство культури? Чому мовчить Національний комітет з питань телебачення? Може, і вони почувають себе "хахлами"?

Те, що дозволяють собі зеленські, ніколи не пройшло б там, де справді національна влада дбає про національні інтереси, національний суверенітет, національну гідність. На превеликий жаль, "наші" владці тільки базікають про національні інтереси, а на ділі захищають інтереси інших держав, у першу чергу Росії та Ізраїлю. Тож, коли будь-який росіянин, єврей чи представник іншої національності ображає Україну, "українські" владці не стають на захист держави, якій вони мали б служити.

Питання про те, кому служить той чи той представник української влади, глибоко хвилює українських патріотів. Про це свідчить і лист пенсіонера, дитини війни з Кам'янки Дніпрової Запорізької області **Анатолія Дячка**. Його дуже схвилювала прес-конференція колишнього Президента України Леоніда Кравчука, який виступив з гострою критикою на адресу нинішнього Президента Віктора Ющенка. Вважаючи, що Віктор Андрійович не здатний належним чином керувати державою, Кравчук запропонував йому достроково піти у відставку. На думку нашого автора, екс-президент не має права на такі заяви: "Ми ще пам'ятаємо, як він сам докерувався до того, що людям не було за що хліба купити. Ми добре розуміємо, з чийого голосу він співає, коли наводить відсотки недовіри Ющенкові, одержані в ході відповідного опитування громадян". На думку Анатолія Дячка, Україні потрібен імпічмент, в першу чергу, спрямований проти росіян та жидів, які продовжують окупаційну політику в нашій країні.

Під листом, що надійшов з села Хитці Лубенського району на Полтавщині, підписалися батько і син **Пономаренки – Олексій** і **Сергій**. Сорокасемирічний батько, який колись працював у колгоспі дояром, заявляє: "Я все своє життя стояв і стою за українську національну ідею, за справу, яку підтримують тисячі відданих Україні патріотів. Я завжди захоплювався Славою Стецько, – творцем Конгресу Українських Націоналістів. З великою радістю і почуттям відповідальности став би я членом КУНу. Радий, що таке ж бажання має і мій син. Обоє ми сповідуємо ідеологію націоналізму, бо добре знаємо, що в країні не буде добре, поки не буде належного опору темним силам, які прагнуть зробити Україну колонією.

На превеликий жаль, ні в нашому селі, ні в районному центрі не має не тільки осередку Конгресу Українських Націоналістів, а навіть тих, хто знав би, де слід шукати КУН. Але ми віримо в те, що зуміємо створити організацію націоналістів не лише в нашому селі, а й у сусідніх населених пунктах. Націоналізм має оволодіти свідомістю кожного українця. І тоді ми врятуємо нашу матір-Україну!"

Іван ДІЯК,
народний депутат
України III скликання

Вже у перших рядках Програми КПУ, прийнятої II (XXX) з'їздом цієї партії 12 березня 1995 р., наголошується: "Виступивши як ідейна і організаційна спадкоємниця Компартії, яка діяла в Україні до антиконституційної заборони в серпні 1991 р, об'єднавши у своїх лавах переконаних прибічників комунізму, Комуністична партія України підхопила прапор боротьби за соціалізм в один з найбільш складних і драматичних періодів світової історії". У своєму Статуті КПУ теж "вважає себе наступницею ідей і традицій Комуністичної партії України, яка діяла до заборони в серпні 1991 р". Відомо, що КПРС мала жорстку нейтралістську побудову як єдина союзна організація. Це поряд із "єдиним народногосподарським комплексом", "новою історичною спільнотою – радянським народом", армією і КДБ слугувало опорою влади Москви. Багатонаціональні республіканські парторганізації лише втілювали в життя керівні московські рішення. КПУ робила це з самих першопочатків свого існування. Сталося так через те, що КПУ завжди виступала лише місцевим філіалом загальної комуністичної партії. Не те що в часи СРСР, а навіть в умовах царської Росії про федералістський принцип побудови РСДРП(б) не було й мови.

Зокрема, секретар ЦК РСДРП(б) Я.Свердлов у листопаді 1917 р. попереджав: "Створення окремої партії української, хоч як би вона називалася, хоч яку б програму приймала вважаємо небажаним. Тому пропонуємо не проводити роботу в цьому напрямку". З травня 1918 р. на засіданні ЦК РКП(б) під головуванням Леніна ідея створення Компартії України була схвалена. Однак пропонувалося її створення як складової частини РКП(б), а повідомлення в пресі про незалежність Компартії України від РКП(б) зробити з тактичних міркувань, з огляду на умови діючих Брестських угод.

У липні 1918 р. І з'їзд Компартії більшовиків України КП(б)У, що відбувся у Москві під пильним наглядом ЦК РКП(б), ухвалив історичну постанову: "Об'єднати партійні комуністичні організації України в автономну, в місцевих питаннях, Комуністичну партію України, яка матиме свій Центральний Комітет і свої з'їзди, але буде входити в єдину Російську Комуністичну партію з підпорядкуванням у питаннях програми загальним з'їздам Російської Комуністичної партії й у питаннях загальнополітичних – ЦК РКП(б)". Остаточно взаємовідносини між РКП(б) і КП(б)У були оформлені на VIII з'їзді РКП(б), котрий постановив: "Повинна бути одна централізована комуністична партія з єдиним Центральним Комітетом... Всі рішення РКП(б) та її керівних органів підлягають беззастережному виконанню усіма відділеннями партії незалежно від їхнього національного складу. Центральні комітети українських, литовських комуністів користуються правами регіональних комітетів партії і повністю підпорядковані Центральному Комітету РКП(б)".

Пам'ятаючи, що "кадри вирішують все", Москва завжди докладала чималих зусиль, щоб наситити КПУ своїми надійними кадрами. Так у різний час на керівних щаблях КПУ опинилися відомі персонажі, яких можна

КОМУ КОРТИТЬ РЕПЕТУВАТИ?

Геволт! Українці хочуть бути господарями на своїй землі!

Принципово не дивлюся українофобських каналів, не слухаю українофобських радіостанцій, не читаю українофобської преси.

Видання, котрі позиціонують себе, а чи й насправді є проукраїнськими, проглядаю, іноді від титли до титли прочитую.

Цікаво нині спостерігати реакцію на нещодавній електоральний сплеск у Тернополі. З переляку і машкару об'єктивности декотрі погубили.

Один тижневик аж п'ять цитацій на їдіш у коротеньку ядучу репліку запхав. У іншому автор дозволив собі термін "титульна нація" в лапки взяти... Мовляв, які ви, українці, титульні? Це ми, нацмени, теперки титульними тутай бути намірилися...

Ну і, звісно, супряжно, суголосно з клінічними україножерними органами про "розгул націоналізму"* в державі зарепетували.

Цікаво, чому осуду репетувальників не прозвучало, коли "однополчанин" ЮВТ тов. Ф-ман пророкував: "Невдовзі українці будуть танцювати навколо євреїв"? Чому ряжена для кіно-, теле-, фотокамер під українку лідерка і не подумала вигнати зі своєї фракції нахабу з кримінальним минулим і, схоже, таким же майбутнім, де тимошенківець матиме змогу навколо камерного пахана "сім-сорок" витанцьовувати, бо гопака втнути не подужає...

Сергій КОВАЛЬ

* Про який націоналізм можна розбалакувати в державі, де поки що знавісніло паношаться чужинська мова, чужинські ЗМІ, чужинські церкви, чужинські концертувальники?

ВІТАЄМО!

БУДИТИ НАЦІОНАЛЬНУ СВІДОМІСТЬ

Вийшло 170-е число газети Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів "Заграва", заснованої з ініціативи крайового провідника ОУН З.Красівського в 1991 році. Редактор – Микола Магас. У березневі дні, на які випало це число газети, читаємо в ній матеріали, присвячені 195-м роковинам від дня народження пробудника української нації Тараса Шевченка, 70-річчю проголошення Карпатської України, 135-м роковинам від дня народження президента цієї держави Августина Волошина. Статті, історичні матеріали, інша цікава інформація "Заграви" слугує пробудженню національної свідомости та політичної активности українців. У рамках шефства ЛОО КУН над організаціями сходу України газета пересилається в Крим.

Бажаємо подальших успіхів редакційній колегії "Заграви" в патріотичній роботі.

Редакція газети
"Нація і держава"

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

БОЛИТЬ ДУША...

Дорога редакція! Звертається до вас постійна передплатниця і читачка. Ви перші мені відкрили очі на багато історичних подій і фактів. Але мене засмучує, що я не можу дати належної відсічі тим, хто засуджує дії Президента. Складається враження, що Президент не може дати відсічі своїм опонентам. Ті люди, як були проти Президента, так і залишилися при своїй думці, а ті, що були за нього, втрачають до нього довіру.

Скоро знову вибори. Надіюся отримати в газеті чітку правдиву інформацію про всіх кандидатів. Хоч дуже боляче це говорити, але істинні патріоти вже знищені.

Ще одне мене турбує. Я знаю, що існує російська загроза. Але мені здається, що вже велика загроза йде і від Румунії. У західних областях багато людей уже мають подвійні громадянства. Чому про це майже нічого не говорять?

І останнє. Чому в Рівному не можна домогтися відновлення третього каналу радіомовлення "Культура"? Це єдиний справді український канал, який заповнював інформаційний вакуум. Хочеться щось пізнавальне, духовне черпати через радіо, диски. А ми не маємо ні того, ні того. Наприклад, у вас востаннє прочитала про книгу І.Дзюби про Т.Шевченка. Хоч би якісь уривки почути по радіо. І так багато іншого. А як болить душа!

З повагою
читачка Надія

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

"П'ЯТА КОЛОНА" ЗНОВУ АТАКУЄ

Нещодавно Комуністична партія України звернулася з листом до всіх фракцій парламенту з проханням підтримати процедуру відсторонення Віктора Ющенка з поста президента в порядку імпічменту. В умовах, коли Україну накрив вир світової фінансово-економічної кризи, що спровокував різке загострення всіх соціальних, економічних та політичних аспектів українського життя, тільки відвертий ворог може вимагати остаточної ліквідації інститутів вищої влади, котрі в таких умовах є останнім гарантом існування нашої держави. А саме цього і вимагає лідер КПУ П.Симоненко. Його партії не звикати до ролі зрадника, який вночі відкриває браму міста, оточеного ворогами. Але тепер КПУ робить те саме вдень і не боїться жодної відповідальності. Власне, їм взагалі не звикати до такої ролі, оскільки весь час свого існування КПУ була не більше ніж місцевим бойовим загоном іноземної політичної сили. На обслуговування інтересів останньої КПУ завжди витрачала всю себе, нехтуючи Україною, ніби розмінною монетою.

вважати українцями лише з сумною іронією: Ворошилов, Картвелішвілі, Квірінг, Косіор, Крейсберг, Якір, Постишев та їм подібні. Для керівництва військами в Україну прибувають "українські комуністи" Єгоров, Сталін, Уборевич, Орджонікідзе, Фрунзе... У першому складі ЦК КП(б)У з 15 членів було тільки два українці. Один за одним змінювалися такі собі "українці"-перші секретарі ЦК КП(б)У: Молотов, Кон, Мануїльський, Квірінг, нарешті, видатний кат України Каганович. Тільки після смерті Сталіна у 1953 році – через 35 років після започаткування ніби української компартії – її нарешті очолив українець. Ним став перший секретар ЦК КП(б)У О.Кириченко.

Незмінний статус КПУ як чужоземної філії в Україні підтверджується не лише її потугами відновити єдину комуністичну імперію в якомусь начебто "оновленому" вигляді. Значно більше важить той момент, що КПУ і сьогодні сама себе відчуває часткою "єдиної ленінської партії", хоча цієї партії вже немає. Проте чи справді немає?

У своєму виступі на 13 з'їзді КПРФ, який відбувався під гаслом "В единстве мысли, воли и действия – залог нашей победы!" Симоненко почав з того, що "от имени Союза коммунистических партий – КПСС, коммунистов Украины примите сердечный привет..." Здавалося б, немає нічого особливого у цьому привітанні. Але ми не даремно навели офіційне гасло цього з'їзду іноземної компартії, на якій Симоненко називав себе представником СКП. Адже мало хто знає, що "СКП-КПСС", до якої входить КПУ, ставить перед собою за мету відновлення як КПРС, так і СРСР. Це видно з заяв політвиконкому СКП та президії ЦВК КПРФ: "Вместе с тем, мы не теряем цели восстановления единой компартии по мере воссоздания единого Союза братских народов. На XXIX съезде КПСС временно, до воссоздания союзного государства, реорганизована в Союз компартий. СКП-КПСС – это союз самостоятельных коммунистических партий, действующих на основе общих программных и организационных принципов".

Що ж запропонував Симоненко? "От имени коммунистов Украины предлагаю незамедлительно собраться в Киеве на конференцию СКП... Предлагаю в ближайшее время созвать Исполком СКП-КПСС и обсудить возможные формы и методы нашей политической и пропагандистской работы в массах...

Очевидно, что в рамках СКП нам нужен новый подход в координации наших практических шагов... Этого требует необходимость укрепления интернациональных связей и солидарности в поддержке компартий". І в кінці свого виступу Симоненко наголосив на своїй лояльності: "Российские коммунисты в авангарде нашей борьбы". Зазвичай так звітують про зроблену роботу та наступні завдання тільки агенти своїм іноземним господарям.

Ось що зазначається в Статуті КПУ про цей СКП, від імені котрого доповідав російським комуністам Симоненко: "Поскольку компартии в бывших союзных республиках ныне действуют как самостоятельные политические организации, КПУ выступает за их равноправный прочный союз, рассматривая его как необходимую предпосылку и могучий рычаг возрождения Союза братских народов. С этой целью она активно учавствует в работе СКП-КПСС как один из ее равноправных членов". Але за детального розгляду роботи цієї організації ми знову і знову бачимо механізм "партійного централізму", запроваджений ще Леніним, коли лави КП(б)У наповнювали кадрами з Москви. Цей канал перекачування "перевірених кадрів" продовжує діяти і сьогодні під виглядом СКП. Зі статуту КПУ: "Члени комуністичних партій, що входять до СКП-КПРС, при переїзді в Україну можуть за рішенням первинної організації перереєструватися як члени Компартії України із збереженням загального партійного стажу, згідно з поданою заявою". Тому не дивуйтеся, якщо завтра політбюро ЦК КПУ виявиться заповненим "пташенятами гнізда Путіна". Донор таких кадрів – сучасна компартія Росії – все більше нагадує ще один департамент ФСБ. І люди там з відповідним досвідом, "партійним стажем" і армійською поставою. А партійцям з КПУ не звикати до ролі "п'ятої колони". Статус КПУ як філії іноземної партії та держави в Україні підтверджується й характером створення СКП-КПРС. "Нам потрібна військова організація агентів", – говорив Ленін. І постала партійна організація військового типу з командирами та солдатами, а КПУ – лише один з її підрозділів, повністю підпорядкований центру. Про зміст стосунків у "військовій організації агентів" Ленін додавав: "Хороший комуніст у той же час є і хороший чекіст". А член ЦКК РКП(б) С.Гусєв (Я.Драбкін) у своєму виступі на XIV з'їзді партії нагадував і уточнював: "...Ленін нас колись вчив, що кожен член партії повинен бути агентом ЧК, тобто дивитися й доносити..."

Поки в документах КПУ за загальними словами приховується справжня сутність СКП, документи російської компартії переконливо свідчать про мету і завдання роботи СКП, ступінь проникнення КПРФ в його керівні органи, а також використання нею Союзу компартій задля реалізації своєї цілі: відбудови Російської наддержави під прикриттям фразеології про соціалістичне братерство народів. Навіть сама СКП в Росії розглядається не менше ніж прихована форма існування старої РСДРП(б)-РКП(б)-ВКП(б)-КПРС на сучасному етапі. Із заяви членів керівництва Політвиконкому Ради СКП та Президії ЦВК КПРФ про спільні дії щодо реалізації рішень XXIX з'їзду КПРС та II з'їзду КПРФ: "..Мы не теряем цели восстановления единой компартии по мере воссоздания единого Союза братских народов. На XXIX съезде КПСС временно, до воссоздания союзного государства, реорганизована в Союз компартий" (газета "Правда", 12 лютого 1994 р.). Російські комуністи офіційно заявили у своїх програмних документах, що вважають СКП-КПРС фундаментом для відтворення Союзної радянської держави, котра, на їхню думку, є шляхом "возвращения России позиций мировой державы". Наприклад, член Ради СКП-КПРС О.Ульянова заявила про цілі своєї організації прямо: "Головним завданням СКП-КПРС є згуртування всіх колишніх республік Радянського Союзу. Ось тоді це буде єдина партія". Тобто вони відтворюють ту саму імперію, котра принесла Україні стільки страждань, а в Росії вже сприймається як єдина можлива природна форма існування їхньої держави.

Маючи в своїх руках фантастичні ресурси й необмежену владу, РСДРП(б)-РКП(б)-ВКП(б)-КПРС-СКП/КПРС за 70 років так і не побудувала багатообіцяний добробут для трудящого народу. Навпаки, Україна пережила всі можливі трагедії, які тільки мали місце в її історії за попередню тисячу років: тричі голод з канібалізмом і смертю мільйонів людей, масовий терор і депортації, громадянську та світову війни, участь у великій кількості "визвольних війн" та "локальних конфліктів", культурний геноцид, насадження манкуртства і масштабну ядерну екологічну катастрофу. У всьому цьому першу роль відігравала КПУ.

Точне виконання КПУ всіх рухів Москви завжди було на шкоду Україні. Перший секретар ЦК КПУ, член Політбюро ЦК КПРС В.Івашко в своєму звіті XVIII з'їзду КПУ в червні 1990 р. визнавав: "Багато помилок допущено також ЦК Компартії України та урядом республіки. Вони полягають, насамперед, у тому, що ми не завжди ставилися критично до рішень центру, не прогнозували їхніх можливих соціальних наслідків, не проявляли необхідної рішучості, якщо хочете, мужності у відстоюванні інтересів республіки, вирішенні назрілих проблем. Саме це виразно виявилося і в ситуації з Чорнобильською трагедією, коли керівництво республіки не змогло протистояти диктату відомств, і всі заходи, що стосувалися радіаційної безпеки людей, їхньої інформованості, повністю визначалися центром, союзною урядовою комісією". Часто КПУ не просто виконувала керівні московські настанови, а сама без всякого примусу впроваджувала зміни, котрі сподобалися б Москві. Наприклад, перший секретар ЦК КПУ В.Щербицький сам ініціював проведення сесій Верховної Ради УРСР російською мовою.

Після розвалу СРСР нічого не змінилося. Васальну залежність комуністів України від однодумців у Росії підтверджують навіть російські газети, котрі під час виборів до Верховної Ради України писали, що лідер КПУ П.Симоненко майже щодня звітувався перед лідером КПРФ Г.Зюгановим. За зізнанням самого першого секретаря ЦК КПУ Симоненка, "мы с Геннадием Зюгановым поддерживаем и координируем друг друга".

Обидві партії першочерговим своїм завданням вбачають відтворення єдиної союзної держави. Але зверніть увагу на те, який зміст в це поняття вкладає кожна з них.

Програма КПУ: "Відродження на новій основі союзу рівноправних братніх народів як добровільне об'єднання суверенних соціалістичних держав, входження до якого відповідає найвищим інтересам народу України". КПРФ: "Сейчас для КПРФ государственно-патриотическая идея – это идея восстановления исторической справедливости, возвращения России положения ведущей мировой державы..." (всі цитати російських комуністів наводяться за документами збірки "КПРФ в резолюциях и решениях съездов, конференций и пленумов ЦК (1992–1999)").

Порівнюючи КПУ з російськими комуністами, сама собою вимальовується характерна риса: російські ліві працювали і продовжують посилювати тиск на всьому можливому для них суспільно-політичному полі в інтересах Російської держави, фактично повністю поділяючи шовіністичний екстремізм жириновських і лужкових. Програма КПРФ, на відміну від КПУ, зовсім не згадує ідеї братерства народів, зате наголошує на іншому: "Будущее России можно строить только на прочном фундаменте ее созидательных традиций и исторической преемственности... Геополитическим преемником Российской империи был Советский Союз. Как государство и социальная система он представлял собой неразрывное единство".

Поки "старші брати" КПУ називають речі своїми іменами, в програмних документах комуністів України ми й далі бачимо все те саме, чим вони задурювали голови українцям у 1917–1920 роках. Там багато сказано і про відродження народів на основі рівноправного братерського союзу, і про небезпеку капіталізму, і про деструктивність української ідеї та Української держави.

Півстоліття тому під час зустрічі зі Сталіним міністр зовнішніх справ Литви Юазас Урбшіс запитав, чи справді союзні республіки при бажанні можуть вийти зі складу СРСР? Сталін відповів, що при бажанні дійсно можуть, та в кожній з них для того й існує Комуністична партія, щоб вони цього ніколи не побажали. Складається враження, що КПУ і сьогодні продовжує виконувати це завдання. Партійцям з КПУ не звикати до ролі "п'ятої колони". Ми вже проходили це в 1917–1920 роках, тож маємо зробити висновки та бути пильними.

ОГЛЯД ЛИСТІВ

ГІМН БЕЗСМЕРТЯ В ЛЮДСЬКИХ ДОЛЯХ

Василь ЗАЄЦЬ

"Чому так сталося, що вже понад сімнадцять років наша Україна – самостійна, незалежна держава, але ми, її громадяни, живемо бідно і продовжуємо перебувати в якомусь постсовєтському оточенні? Хоч куди глянь – Ленін, "залізний Фелікс" та інші кати України... В чому справа?"

Це болюче запитання звучить у листі **Олександра Бориса** з села Новопілля Криворізького району Дніпропетровської області. Щоб знайти відповідь, він згадує дитинство: "Коли я був малий, голодний і обідраний, держава про наш добробут не піклувалася. Зате все робилося, щоб голови наші були забиті компартійними брехнями. Вчителі старалися, щоб віршики вчили, тож дітлахи зі шкільної сцени залюбки декламували:

Ми – малята-жовтенята,
Є у нас така мета:
Треба вчитись, працювати,
Будувать нове життя.

Підріс – почепили на шию червону ганчірку: "За діло Леніна-Сталіна будь готов! Завжди готов!"

Ще трохи підріс – цілим класом загнали в комсомол, і ми вже галакали:

Наш паровоз, вперед лети,
В коммуне остановка,
Другого нет у нас пути,
В руках у нас винтовка.

Гвинтівку видали дещо пізніше, коли забрали в солдати:

Шашкой руби,
Винтовкой коли,
Красное знамя
Держи впереди!

Без кінця проводилися збори, читалися політичні лекції і тому подібне. Газети, журнали, кіно, телеекран – все було перенасичене комуністичною ідеологією, за якою радянська влада – найкраща в світі, ми при ній живемо дуже добре. Жили б краще, та одна біда – кругом капіталізм клятий, тож треба бути готовим до війни..."

На думку Олександра Бориса, комуністична зараза невиліковна, як СНІД, до того ж, нею інфіковані майже всі: "Основна біда в тому, що серед нас дуже мало тих, хто позбувся цього лиха. Керують Україною інфіковані, областями, районами – теж. У Кривому Розі місцева влада зробила населенню "подарунок" – біля вокзалу підняла на п'єдестал паровоз. У головах інфікованих це – символ "ударних сталинских пятилеток", тож біля паровоза збираються скоморохи в червоних "розпашонках" і верзуть компартійну гидоту. А наша "народна" міліція стоїть собі збоку – на всякий випадок".

Слухаючи компартійні теревені, можна подумати, що організатори всіх отих навколопаровозних збіговиськ вболівають за народ: мовляв, до злиднів його довели помаранчеві, а от за Брежнєва "мы пожили!" Насправді ж демагоги добре знають, що у сьогоднішніх негараздах винні зовсім не помаранчеві революціонери, а ті ж комуняки: це вони, перебуваючи при владі, провели хитру приватизацію, в результаті якої колишні директори з компартійними квитками стали власниками найкращих підприємств, а все, що не становило цінности як об'єкт прихватизації, було доведено до банкрутства. Саме в цьому безсоромному пограбуванні українського народу причина сьогоднішніх злиднів, занепаду культури, зростання розпусти, злочинности, духовного зубожіння мільйонів громадян, "незалежних" від своєї землі, від її багатств, вироблених десятиліттями підневільної "комуністичної" праці.

Завдяки безконечній доброті Всевишнього наш український край, попри згубне засилля інфікованих, завжди міг гордитися людьми, про яких кажуть: сіль землі!

До таких обранців Божих належала і Розалія Брик, про яку з великою шаною згадує вчитель середньої загальноосвітньої школи №1 м.Трускавця **Василь Зайчук**. Народилася вона 4 грудня 1915 року в селі Конюхів на Стрийщині: "Пані Рузя, як її любовно називали всі, хто знав, рано повдовіла і залишилася з чотирма дітьми – однорічним сином і доньками чотирьох, шести і дев'яти років. Чоловіка взяли на фронт, а через місяць прийшла посмертна картка. Вражена лютим горем, жінка тяжко трудилася – орала, сіяла, збирала хліб. І допомагала хлопцям з лісу. Вона дозволила їм викопати і облаштувати криївку на причілку хати, ділилася з ними харчами. Через деякий час про це довідалися облавники і оточили оселю. На щастя, Рузя встигла вчасно попередити хлопців про небезпеку і спалити всі підпільні документи. Карателі заарештували її і відвезли в Стрий. Від неї вимагали назвати соратників, але вона відповідала: "Не знаю". Її били, заганяли під нігті голки, притискали пальці дверима. Вона умлівала і мовчала. Тільки молилася, щоб Бог допоміг їй витерпіти всі муки. Під час чергового допиту слідчий вдарив її в лице так, що вона впала і знепритомніла. Її відлили водою і знов поставили перед катом. Він, брутально лаючись, знову замахнувся для удару. Та мужня жінка промовила: "Мій чоловік воював проти німців, а ви воюєте з жінками. Бийте!"

Мордовський табір Кучино, де в числі інших політв'язнів комуністичного режиму відбував покарання Василь Овсієнко

Так нічого не добившись від пані Рузі, стрийські кати передали її в руки мучителів львівських, але й тамтешні тортури вона героїчно перенесла. Тоді її запроторили в Уссурійський край, звідки повернулася через три роки після смерті ката народів Сталіна. Спадкоємці тирана зустріли героїню вороже: "Голова колгоспу Крижанівський не приймав її ні на яку роботу, називав бандерівкою. Та вона ніколи не скаржилася на долю, тільки дякувала Богу за те, що вона вдома і діти біля неї. Трудилася на господарстві, ходила до церкви і почувалася щасливою, хоч і часто хворіла. Дуже тішилася незалежною Україною. Так дожила майже до 93 років. На похороні було четверо її дітей, шестеро онуків, восьмеро правнуків, двоє праправнуків. І багато односельців".

Ця зворушлива розповідь про українську героїню звучить як гімн на честь нашої всеплодючої землі, нашої невмирущої нації, в ім'я безсмертя якої боролися і гинули сотні тисяч, мільйони синів і дочок України, чиї імена нерідко залишалися невідомими. Імена ж багатьох з них вкарбувалися навіки в історію рідного краю. Саме таким діячам присвятив свій двотомник "Світло людей" Василь Овсієнко – відомий шістдесятник, правозахисник, громадський діяч, у минулому політв'язень, великий патріот України. У книзі згадано понад 950 борців за волю і кращу долю нашого народу. Найбільше місця відведено Василю Стусу, Юрію Литвину, Олексі Тихому, Оксані Мешко, Валерію Марченку, Левку Лук'яненку, Олесю Бердннику. Праця починається передмовою видатного філософа, доктора наук Євгена Сверстюка.

Рецензуючи книгу, **Петро Будич** у своєму листі зазначає: "В мордовських таборах Василь Овсієнко зустрічався з колишніми упівцями, яких вважає людьми рідкісних біографій, твердої позиції і високої моралі. Особливо приязно згадує він повстанців, засуджених на великі терміни ув'язнення (від 20 до 29 років): Дмитра Синяка, Миколу Кончаківського, Романа Семенка, Михайла Жураківського, Дениса Лукашевича, Василя Долішнього... Данило Шумук розповідав, як він водив боївку теренами Житомирщини. Особливо вражає епізод з 1947 року, коли двоє повстанців завітали до рідного села Василя Овсієнка села Ставки на випускний вечір. Роззброївши уповноваженого з району, вони розстріляли портрет Сталіна, що висів на стіні. Один бандерівець звернувся до випускників з яскравою промовою. Набравши у магазині продуктів, вони повели уповноваженого з району, директора школи і сторожа магазину до яру, де їх зв'язаних залишили, а самі подалися через Тетерів до лісу. На другий день вранці голова сільради наробив ґвалту, викликав з Радомишля міліцію, заявивши, що бандерівці вбили тих трьох. Аж глянули люди, а "вбиті" всі троє сунуть з ярка".

Розстріляний портрет Сталіна, звичайно, посилив віру мешканців навколишніх сіл та міст у те, що і живого Сталіна, і всіх його посіпак, усіх гнобителів народу теж чекає неминуча кара. Торжество української національної ідеї, до якого все впевненіше йде Україна, є переконливим доказом того, що немарними були всі жертви, принесені на вівтар народної волі.

НЕЗАБУТНІ

Люди живуть доти, доки про них пам'ятають. Жива пам'ять у багатьох вінничан про сто розстріляних жінок у парку культури та відпочинку ім.М.Горького біля літнього театру "Райдуга". Їх розстріляли тільки за те, що вони стали свідками страшного злочину при розкопуванні могил у 1944 році. (Жахливі розстріли відбулися раніше, у 1936 році, а потім і в 1943). Не пожаліли більшовицькі варвари чиїхось матерів, дружин, сестер, доньок...

А 23 березня 2009 року біля пам'ятного хреста зібралась патріотично налаштована, небайдужа українська громада. Зі вступним словом до присутніх звернувся голова Вінницької ОО КУН Віталій Гусар. Він наголосив, що злочинна комуно-нацистська банда НКВС була ініціатором і виконавцем розстрілу у 1944 році, намагаючись приховати свої злочини попередніх років. Але все таємне згодом стає явним.

За загиблими відправлено Панахиду, яку провів священик Української Греко-Католицької Церкви Покрова Пресвятої Богородиці о.Михайло Волошин. Його проповідь, поєднана з часом Великого посту, схвилювала всіх присутніх.

На завершення люди заспівали церковний кант "Страждальна Мати".

Прес-служба
Вінницької ОО КУН

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

АНТИУКРАЇНСЬКИЙ ТЕРОР КДБ В ЄВРОПІ

Володимир РОМАНЧУК

Закінчення. Початок у числах 11–12.

Перед судом Сташинський називав себе росіянином і одночасно говорив про своє українське походження. Пояснював це тим, що для нього окреслення "росіянин" вказує на державну приналежність.

Німецькі адвокати, які виступали в суді, оборонець Зайдель, правові заступники від родин Ребета й Бандери, члени суду та інші особи, напр., експерти, виявляли велике знання української проблематики, зокрема історії українських визвольних змагань і мети, які ставила собі еміграція.

Експерт судової медицини ствердив, що на основі проведених експериментів, за допомоги зреконструйованого пістоля-шприца, випарами синильної кислоти (kwas cyjanowodorowy, "pruski" – **В.Р.**) можна вбити людину, і після двох днів неможливо знайти які-небудь сліди в убитого.

З протоколів розтинів тіл Ребета й Бандери, які проведено безпосередньо після їхньої смерти, виникало, що в тілі Ребета не знайдено ніяких слідів, бо розтин проводили після двох днів. У випадку Бандери, на другий день після смерті, стверджено без жодного сумніву, що смерть наступила внаслідок дії синильної кислоти. Біля уст помічено поранення від скалок скла, чого тоді не можна було нічим пояснити.

В час розтину обох тіл нічого не було відомо про можливість вбивати людину за допомогою отруйних випарів з пістоля-шприца.

Кримінальний інспектор Фангауер, який керував поліційним слідством проти Сташинського, спочатку зовсім не вірив його розповідям і вважав їх твором фантазії. Але при конфронтації цих розповідей з перевіреною документацією – підтверджені дати польотів підсудного до Мюнхена і назад, замешкання в готелях і всі деталі відносно вбивства Ребета і Бандери привели до незаперечного переконання, що арештований говорить правду.

Німецький експерт від розвідувальної роботи СРСР, радник фон-Бутляр докладно описав апарат КДБ і зміни, які зайшли в ньому після XX з'їзду КПРС. "Відновлення принципів соціалістичної законності", на його думку, не означало відмови від засобів терору, а умовну лібералізацію цих засобів: тепер введено співвирішальність і колегіальність на місце давнішої самоволі. Александр Шелєпін, який до 1961 р. очолював КДБ, пізніше став секретарем ЦК КПРС, якому підлягали всі справи безпеки, в тому і контроль над КДБ. Сташинський був таємним працівником КДБ, а доручення, які отримував, були колегіально вирішувані на високому щаблі радянського апарату безпеки. Маскована назва для КДБ є "Науково-дослідний інститут". Цей експерт підтвердив, що кожний агент-перебіжчик мусить рахуватися з пімстою КДБ. Є багато випадків викрадання людей.

Фон-Бутляр подав у суді сенсаційну вістку, що колишній співробітник німецької розвідувальної служби "Нахріст дінст" – Гайнц Фельфе, який виявився радянським агентом і знаходиться під арештом, повідомив Східний Берлін про втечу Сташинського та про його самооскарження. Фельфе в якийсь спосіб здобував інформації про хід справи "слідства Сташинського". Німецька розвідувальна служба перехопила в жовтні 1961 р. зашифровані радіоінформації з Москви, призначені для Фельфе, де ставлено питання про реакцію на голосно розповсюджену у Східному Берліні московську версію смерті Бандери.

Перед судом виступав також експерт-психолог проф. Равх, який схарактеризував Сташинського як людину великої інтелігенції та знаменитої пам'яті. Психічно він є цілком здоровою людиною, яка повністю відповідає за свої вчинки. А щодо проблеми його правдомовності: в ньому рівноважиться вольова тугість з вольовою м'якістю – в основному він людина м'яка; вміє твердо подолати свої почуття та внутрішні переживання. Це людина твереза, несхильна фантазувати чи розповідати казки. Він здібний швидко орієнтуватись і охоплювати суть справи. Оскаржений є людиною, яка не завжди вміє думати самостійно; він постійно потребує якогось авторитету, якому радо кориться. Таким авторитетом для нього була комуністична ідеологія та КДБ, а опісля – його жінка. Годі уявити собі його втечу без її ініціативи. Вцілому Сташинський є особою ще невизрілою.

Оборонець оскарженого: не слід забувати, що оскаржений пройшов упродовж семи років досконалу психічну дресуру.

В останній день процесу Сташинський склав заяву, що вважав Ребета й Бандеру противниками та ворогами народу. Головним мотивом його вчинків був примус наказу, який йому було дано. Коли згодом він перемінився політично та ідеологічно, пізнав, що його вчинки є злочинними.

Федеральний прокурор д-р Кун підкреслив, що йдеться про політичне кримінальне вбивство, про атентати на двох провідних політиків українського екзилю і що фізична ліквідація емігрантських провідників виконується, як це окреслив Сташинський, в інтересах російського народу. Процес став сенсаційним тому, що вбивця був виконавцем рішень та наказів КДБ. Наказодавці не є якоюсь групою політичних екстремістів, а найвищими службовцями державної інституції. До того, найвищі державні органи схвалюють рішення вчинити кримінальні вбивства і нагороджують виконавця орденом. У цьому процесі йдеться також про грубе порушення суверенності іншої держави – Німецької Федеративної Республіки. КДБ, давши в руки Сташинському вбивчу зброю, вклав у ці руки також і престиж своєї держави...

Оскаржений був свідомий неморальності своїх вчинків. Діяв планово й продумано; був свідомий, що йдеться про підступні атентати. Ці кримінальні вбивства були виконані з порушенням принципів міжнародного права. Сліпий послух не може звільнити людину від виконаного нею злочину. Велика сповідь оскарженого, яка в таких випадках рідко трапляється, заслуговує на визнання, але злагіднюючих обставин йому визнати не можна.

Тому прокурор запропонував покарати Сташинського досмертною тюрмою.

Адвокат Нойвірт заявив від імені Ярослави Бандери, що їй ідеться передовсім про те, щоб оборонити добру пам'ять її чоловіка та вияснити причину його вбивства і що вона не прагне помсти. Він підкреслив, що український визвольний рух заступає засаду, що смерть за ідею не страшна і що кожен готовий вмерти за неї. Хоч процес був чисто кримінальний, його основа і тло – чисто політичні, адже йдеться про визвольну боротьбу всього народу. Оскаржений став об'єктом диявольських методів більшовицького режиму, перебравши на себе роль сучасного яничара, який у найпідлішний спосіб використовує свою сестру, щоб вкрастися в довір'я національного підпілля. Він свідомий засади "не вбивай", але він убив Ребета – ідеолога і Бандеру – організатора українського визвольного руху. "Знищення Ребета і Бандери послабило визвольні позиції українців" – такою є диявольська логіка наказодавців з Москви.

Нойвірт згадав драматичну роль Інґе Поль і факт, що спинено судове доходження проти проф. Оберлендера, проти якого Кремль повів наклепницьку кампанію. Свою промову він закінчив: Лев Ребет та Степан Бандера, які впали на полі свободи України, впали, тим самим, також на полі европейської свободи.

Адвокат Мієр, правний заступник співобвинувачувача Дарії Ребет, сказав, між іншим: процес насвітлив визвольну боротьбу українського народу. Сили українського визвольного руху коріняться в Україні, а не в еміграції; ОУН з-за кордону тільки підтримує ці намагання на батьківщині. Трагізмом цього процесу вважаю смерть двох заслужених борців за державну самостійність України.

Із слів Дарії Ребет: "...мені дуже важко бути в ролі співобвинувачувача. Оскарження стосується до наказовців – російсько-більшовицького режиму, радянської системи, в яку людину вбудовано безоглядно і майже фаталістично, і в якій вона стає механічним складником. [...] З чисто людського погляду, оскарженого можна жалувати, і я не кладу ніякої ваги на те, щоб його покарати гостро. Справу Сташинського я бачу як явище, що є віддзеркаленням трагічної долі нашого народу. Це явище... є тільки одним фрагментом в усьому історично-політичному комплексі змагань українського народу до вільного, людського, державно незалежного життя... Далекосяжна роль московських можновладців та наказодавців у розгляданих на цьому суді речах ясно доводить, що проблема України є для московської митрополії саме проблемою, питома вага якої зростає дедалі все більше...".

Цитата із закінчення виступу дочки С.Бандери – 21-річної Наталії:

"Мій незабутній батько виховав нас у любові до Бога й України. Він був глибоко вірним християнином і загинув за Бога і за незалежну, вільну Україну... Мій блаженної пам'яті батько залишиться провідною зіркою всього мого життя, так само – життя мого брата та моєї сестри і української молоді".

Виступили також адвокати з Америки – бувший член Конгресу Ч.Керстен та секретар Українського народного союзу в США проф. Я.Падоха.

Оборонець Гельмут Зайдель вказав на те, що процес є знаменним вирізком з визвольної боротьби одного з великих народів – народу українського і що за його перебігом з великим напруженням та увагою стежать весь світ та українська еміграція. Оборонець наголосив, ощо в 1950-1957 рр. Сташинський потрапив у млин ідеології і його волею керував постійно хтось інший. Підсудного не можна трактувати як відповідального виконавця, а тільки як помічника у виконанні злочинів, бо головний виконавець не сидить тут, на лаві підсудних. Сташинський отримав накази вбивати від уряду своєї країни, діалектичний матеріалізм став для його визнавців чимось в ролі релігії. Сташинський прийшов ніби з іншого світу, де не існують критерії моралі, де нема індивідуальної волі, і де все життя підкорене беззастережному служінню більшовицькій системі. Підсудний був тільки сліпим знаряддям Комітету державної безпеки в СРСР.

ВИРОК

Проголошеним через тиждень вироком суд визнав оскарженого винним у допомозі при виконанні кримінального вбивства у двох випадках і засудив його на вісім років важкої тюрми. Слідче ув'язнення зараховано в строк покарання.

В обґрунтування вироку головуючий Гайнріх Ягуш подав аналіз політичного тла, на якому виникли два наказані державними органами кримінальні вбивства.

"У квітні 1957 р. зближається для Сташинського внутрішня і зовнішня катастрофа, – сказав Г.Ягуш. – Він має вишпигувати в Мюнхені ідейного керівника однієї української політичної групи. Влітку того ж року коротко і ясно йому наказують вбити Ребета... Спеціальний висланник Москви показує йому, як поводитись з отруйною зброєю..., яку вже вживали проти людей з найкращим успіхом. Ця зброя викликає раптову смерть і не залишає жодних слідів...

Радянська таємна служба безпеки тепер уже не вбиває свавільно, тепер вбивають людину на виразний наказ уряду. Політичне вбивство є тепер, так би мовити, інституційоване.

Якби не радянська система, яка розцінює вбивство, виконане в державному інтересі, як допущений та необхідний засіб, то підсудний був би сьогодні вчителем десь в Україні... На підставі одного попереднього процесу відомо, що СРСР надуживав члена свого представництва для шпигунства проти ФРН. Тепер з прикрістю треба ствердити, що уряд СРСР наказує і здійснює на території ФРН замахи кримінальних вбивств... Незважаючи на факт, що кільцеві судини серця Ребета були пошкоджені, стверджено, що його смерть виникла внаслідок вчинку підсудного...

Згодом на доручення тих самих офіційних кіл у Москві, КДБ спрямовує оскарженого на екзильного політика Степана Бандеру, який також живе у Мюнхені як провідник однієї української групи... Бандера надходить коротко перед годиною 13.: Сташинський вкрадається до будинку і діє там неначе якийсь рафінований автомат – стріляє своє отруйне стріливо в обличчя жертви і з поспіхом зникає...

Оскаржений вміє подати такі деталі, про які фактично може знати тільки той, хто був причетний до даної справи... Провокацію з радянського боку треба виключати. В цьому випадку він повинен би подати на радянське доручення тільки себе як виконавця злочинів. У ніякому разі йому не доручали б складати зізнання, які спеціально компрометують СРСР. Ні за жодних умов він не міг би твердити про обговорений план транспортувати отруйну зброю за допомогою дипломатичного кур'єра... Хто під час судового процесу бачив поведінку підсудного та чув його з'ясування, ледве чи буде сумніватися в правдивості його визнання. Так його оцінив експерт...

Оскаржений в обох випадках не був виконавцем вчинку. Хоч сам виконав потрібні для вбивства вчинки, він був тільки знаряддям та помічником. Винуватцями, тобто виконавцями вбивств, є ті, хто відповідально запланував атентати і щодо особи, і щодо місця, і щодо самого перебігу вбивства, при чому вони розпрацьовані аж до найменших деталей... Сташинський тримався меж, точно визначених йому наказодавцями".

Українська еміграційна преса: цей небувалий процес у Західній Європі ведений був дуже коректно і дуже об'єктивно. Це заслуга високого професіоналізму федеральних суддів, як і ретельної підготовки потрібного матеріалу слідчими органами.

Була це чергова компрометація злочинного КДБ і доказ, що назва "імперії зла" для СРСР не виникла безпідставно. Наслідки існування "імперії зла", зокрема моральні спустошення, не зникли з її розвалом і будуть ще довго відчуватися, передовсім на давньому імперіальному просторі (одної шостої частини Землі). На жаль, і в незалежній Україні, за яку в мирному часі впали жертвами в нерівній боротьбі Лев Ребет і Степан Бандера.

Зло не зникає само, і тому потрібно нагадувати такі яскраві приклади злочинної діяльності проти українського визвольного руху, щоб подібне ніколи не повторилося.

Події в Україні 2004 р. показали, що отрута ще й зараз є тут політичною зброєю.

Друкується за виданням: "Український Альманах–2007". Варшава.
Збережено правопис оригіналу

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

УКРАЇНЕЦЬ НА СЛУЖБІ В ІМПЕРІЇ

До 300-річчя з дня народження Олекси РОЗУМОВСЬКОГО

Ярослав СТЕХ

Добу, що настала після смерти Богдана Хмельницького, Михайло Костомаров називає "Руїною". Ця руїна особливо поглибилася після так званого Переяславського договору 1654 року, і той вплив відчувається досі. З часу Переяславської угоди і до відновлення української державности нашими землями роз'їджали московські можновладці і те, що їм припадало до вподоби, просто привласнювали.

На цьому тлі хочу згадати долю і недолю нашого ювіляра Олекси Розума, який завдяки своїй природній вроді та красивому голосу опинився у царському палаці в Санкт-Петербурзі, де досяг на ті часи неабияких вершин.

Його доля – це своєрідний збіг обставин. Якось влітку 1731 року з Києва до Санкт-Петербурга повертався російський полковник Вишневецький. Проїджаючи через село Чемер на Чернігівщині, зупинився біля церкви і почув голос незвичайної краси, що долинав із храму. Так вразив його тенор, що полковник вирішив забрати співака з собою до імперської столиці, аби співав у царському палаці.

Олекса Розум прийшов на світ 28 березня 1709 року в селі Лемеші на Чернігівщині, у родині реєстрового козака Григорія та його дружини Наталки (Розумихи). З дитинства Олекса відзначався непересічною вродою та понад усе любив співати. Ріс він у злиднях. Пас худобу, але навіть на пасовищі з його грудей линула пісня. Потрапивши до Санкт-Петербурга, Олекса почав співати у хорі при палацовій церкві. А невдовзі на нього звернула увагу Єлизавета Петрівна, та так безмежно полюбила молодого українця, що 1942 року таємно одружилася з ним. Незабаром Єлизавета посіла царський престол. За її сприяння Олекса швидко отримав статус графа і відтоді почав зватися Розумовським. Та ніщо не змусило його забути про своє українське походження та козацький рід. Хоча то була епоха, коли не один чесний українець мусів переживати добу "політики двох душ" (за висловом М.Гоголя).

Олекса не поривав кревного зв'язку з Україною. 1743 року він викликав до Санкт-Петербурга свого молодшого брата, 15-літнього Кирила, який згодом здобув гарну освіту за кордоном і якому випало бути останнім гетьманом України. Через тиск з боку цариці Катерини Кирило Розумовський добровільно зрікся гетьманства. Самодержиця фактично зліквідувала гетьманство в Україні своїм маніфестом від 10 листопада 1764 року. За свою покірливість Кирило Розумовський одержав від неї високу пенсію і великі маєтки. У тих розкошах без слави доживав він свого віку, а помер у Батурині 1803 року. На його могилі був викарбуваний такий епіграф: "Постій, козаче, не біжи; Читай, чия могила: Це гетьмана останнього Кирила, Присядь же, брате, потужи"... Втім, повернімось до Олекси Розума.

Пощастило йому з дружиною: була вона людиною доброю і лагідною, дуже прихильно ставилася і до Олекси Розумовського, і до його родичів в Україні та українського народу загалом. Він мав змогу уповні віддатися своєму улюбленому заняттю – співу. За його сприяння та підтримки з боку Єлизавети було відновлено Київську митрополію, гетьманат України та низку інших установ, що прислужилися українській справі. Поступово Олекса отримував високі чини: камергера, генерал-поручика, генерал-фельдмаршала. Він також був відзначений орденом Андрія Первозванного, навіть мав звання графа Римської імперії та посідав чималі маєтності в Росії та Україні. Попри всі привілеї й почести, Олекса не цурався своєї української родини і рідного поневоленого народу, і цю любов зберіг до кінця свого життя. Великою удачею було те, що цариця Єлизавета поділяла національні смаки свого чоловіка. 1744 року вона, як відомо, була в Україні і навіть трохи жила в селі Козелець, де зазнайомилася з родичами свого чоловіка. А після того, як побувала в інших українських містах, навіть вирішила повернути гетьманство Україні. А ще – за спільною з Олексою Розумовським ініціативою вирішила побудувати у Києві Андріївську церкву, а потім ще й царський палац (ці пам'ятки зберігаються і нині). Завдяки прихильности цариці Єлизавети у царському петербурзькому палаці з'явилася мода на все українське: грали бандуристи, лунали українські пісні, співали хори і діяли театри. Між іншим, Олекса Розумовський утримував і свій власний оркестр та хор, що були найкращими в Росії за часів Єлизавети.

Андріївська церква в Києві побудована за ініціативи О.Розумовського й імператриці Єлизавети

Олекса не мислив свого життя без пісні. Він був романтиком. Ба навіть своїм романтизмом зробив чимало корисних справ для України. Деякі дослідники називають Олексу Розумовського апостолом української народної пісні в тодішній московській імперії. Сучасники згадують про нього як про людину надзвичайно скромну, щиру, привітну, вразливу та співчутливу. Після смерти дружини він пішов на пенсію та жив самотньо в Анічковому палаці Санкт-Петербурга. Цариця Катерина ігнорувала Олексу, навіть сумнівалася в законности його шлюбу з Єлизаветою. Часто дозволяла собі ставитися до нього зневажливо. Хоча збереглися документи, у яких жорстока імператорка називала Олексу Розумовського одним із найгарніших чоловіків, яких вона бачила у житті, та підкреслювала, що він мав вроду і співочий талант, але бракувало йому твердого характеру. Помер Олекса Розумовський 17 липня 1771 року та похований у Петербурзі...

Тож згадаймо цього українця незлим вдячним словом.

ДО 200-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

НАШ БЕЗСМЕРТНИЙ ГОГОЛЬ

* * *

Вкотре з великим задоволенням перечитуючи Гоголя, я звернув увагу на те, що на кількох сторінках передмови до ще радянського видання упорядник майже тридцять разів назвав Миколу Васильовича російським письменником. Це змусило замислитися. Микола Гоголь народився й провів свої дитячі та юнацькі роки в Україні, тут він отримав грунтовну освіту. Походив із старовинного українського шляхетного роду. Потім переїхав до Петербурга, де бідував, почував себе фізично й морально зле. Змушений був виїхати в Європу, де досить довго проживав.

Українська література розвивалася в загальноєвропейському руслі. Вона зі своїх витоків була багатомовною. Давньоукраїнська (староруська) література творилася переважно церковно-слов'янською мовою. Тобто своєрідною загальнослов'янською "латиною", Ця, певною мірою штучна, мова була створена на основі болгаро-македонської. До речі, саме на основі цієї мови на теренах, населених переважно фінськими та тюркськими етносами, й виникла російська мова. Користувалися наші письменники, вчені та проповідники грецькою, польською, німецькою мовами й, звичайно ж, латиною. Гоголь скористався російською мовою, щоб донести до всіх народів Російської імперії, а врешті й світу, правду про всі сторони життя українського народу та про його героїчне минуле. Врешті-решт, "Тарас Бульба" був єдиним твором, що вивчався в школі, в якому було передано вольний дух українського козацтва. Не дивлячись на рогатки цензури в творах Гоголя: "москаль поглаживал одной рукой свою козлиную бороду", "коли черт да москаль украдут что-нибуть, то поминай как звали", "пьяный москаль побоится вымолвить их (ругательства) нечестивим своим языком", но "славный народ шведский". В коментарях до своїх текстів М.В.Гоголь пояснює, що "москаля везть – значить лгать". Прикладів таких немало, цікаві читачі можуть легко впевнитися, це взято з радянських відцензурених видань.

До 200-річчя з дня народження нашого знаменитого земляка нарешті випущено два томи справжнього Гоголя, "не спотвореного редакторами", за словами авторів проекту.

Ми добре знаємо, що нема швейцарської, австрійської чи бельгійської мови, та вважаємо М.Метерлінка бельгійським, Р.М.Рільке та Ф.Кафку австрійськими письменниками. Мабуть, здивовані були б не лише американці, а й усі освічені люди, якби почули, що Е.По, Дж.Лондон чи Е.Хемінгуей англійські письменники тільки тому, що писали англійською мовою. Колумбійці гордяться Г.Маркесом, а бразильці – Ж.Амаду, але ж усі латиноамериканські письменники користуються іспанською чи португальською мовами. Майже всі названі тут автори є лауреатами Нобелівської премії. Престижні премії зараз отримують і письменники чорного континенту, які переважно пишуть англійською і французькою, але ніхто не називає їх англійцями або французами.

Чимало українців творили виключно російською мовою. Згадаймо хоча б таких популярних письменників-істориків, як Г.Данилевський, О.К.Толстой, Д.Мордовцев. Тарас Шевченко свої повісті писав російською мовою, Михайло Старицький, після заборони української мови, був змушений творити свої історичні романи російською. Квітка-Основ'яненко, Марко Вовчок писали обома слов'янськими мовами. І таких прикладів чимало.

Отже, Микола Гоголь – це український письменник, який писав російською мовою.

с.Нижні Сірогоди на Херсонщині

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна